

— Ἐνόησα... εἶσαι τοῦ διαβόλου.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, κυρία. Ὁμιλήσατε ταχέως εἰς τὸν Λαβαρέν.

Ἡ Ἐρρίκέττη ἐπλησίασεν εὐθὺς τὸν μικρὸν ἄνθρωπον.

— Κύριε, τῷ εἶπε, ἀναγκάζομαι νὰ μὴ δεχθῶ τὴν πρόσκλησιν τοῦ βασιλέως· ἡ φρόνησις μ' ἀπαγορεύει καὶ νὰ τῷ γράψω. Μᾶς ἔχουν στήσει πλῆθος.

Ἡ μαρκησία ἀνεχώρησε σήκρον τὸ πρῶτ' εἰς Μουσῶ, οὐχὶ μόνη, ὡς ἐνόμισεν ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ συνοδευομένη ὑπὸ τινος νέου μετὰ τοῦ ὀπαδοῦ, ἀναμφιβόλως σχεδιάζει νὰ μᾶς συλλάβῃ τὴν ἐσπέραν ταύτην ἐν Ἀγίῳ Γερμανῷ.

Ὁ Λαβαρέν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸν περίφοβος.

— Προσθέσατε, ἐξηκολούθησε ἡ Ἐρρίκέττη, ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος εἶνε αὐτὴ ἡ δραστηριότης ἢ ἰσχύς ἢ ἐπιδεξιότης· εἶνε ὁ κινδυνώδεστος πάντων ὅσοι μᾶς παραφυλάττουσιν, εἶνε ὁ Ἐλπιδοφόρος!

— Ὁ Ἐλπιδοφόρος, ὁ θελκτικὸς ἐκεῖνος κύριος, ὅστις ἀκαταπαύστως κυνηγεῖ. . . .

— Ναί, εἰς τὰς γαίας τῆς Α. Μ. ! Πηγαίνετε λοιπὸν καὶ εἰδοποιήσατε τὸν βασιλέα ὅσον τάχιστα.

— Ἡ μαρκησία ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ κυρίου Ἐλπιδοφόρου! εἶπεν ὁ Λαβαρέν ἐκπεπληγμένος. Ὁ βασιλεὺς θὰ στήσῃ ὀλίγον τὸ ὀτίον του.

— Ἄς στήσῃ καὶ τὰ δύο ἀνέκραξεν ἡ Ἐρρίκέττη ἀλλὰ πηγαίνετε, πηγαίνετε !

Ὁ Λαβαρέν δὲν ἐστάθη νὰ τῷ ἐπαυαλάβωσι τὴν προτροπὴν καὶ ἀνεχώρησε μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ταχύτητος τῶν μικρῶν κνημῶν του.

— Τώρα πλέον, εἶπεν ἡ Ἐρρίκέττη πρὸς τὴν Λεωνόραν ἀπέρχομαι ἡσυχος. Τί πρέπει νὰ κάμω;

— Νὰ περιμένετε, εἶπεν ἡ Ἰταλῖς.

— Νομίζεις λοιπὸν ὅτι ὁ βασιλεὺς τόσον εἶνε ζηλότυπος διὰ τὴν Γαβριέλλαν, ὥστε νὰ δράμῃ καὶ τὴν προφθάσῃ ἐν Μουσῶ; ἠρώτησεν ἡ Ἐρρίκέττη μετὰ προφανοῦς πικρίας.

— Μάλιστα· τὸ πιστεύω. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἐπήγαιεν εἰς Μουσῶ κινούμενος ὑπὸ ζηλοτυπίας, θὰ ὑπάγῃ φοβούμενος μὴ του ὑποπτεύσῃ ἢ μαρκησία. Θὰ θελήσῃ νὰ τὴν καθησυχάσῃ διὰ τῆς παρουσίας του. Ἐνὶ λογῷ, θὰ ὑπάγῃ, καὶ τοῦτο ἡμεῖς θέλομεν, καὶ θα φθάσῃ ἀπολύτῳ ἀκριβῶς κατὰ τὴν εὐτυχὴ στιγμήν.

Ἡ δ' Ἐρρίκέττη βράζουσα ὑπ' ὀργῆς ἀνέκραξε.

— Τί οἰκτρὸν πρᾶγμα εἶνε γυνή τις ὡς ἐμέ καὶ νὰ ἔρπῃ ὡς κάμπη!

— Ἡ κάμπη ὁμως γίνεται χρυσαλῖς. Ἄλλ' ἄς ἀποχωρισθῶμεν. Μὴ μένετε πολὺ ἀργὰ ἐν τῷ τμήματι τούτῳ· χαιρετε, εἶπεν ἡ Ἰταλῖς, συνοδευοῦσα τὴν Ἐρρίκέττην, ἣν εἶχεν ἤδη μᾶλλον μᾶλλον καθυποτάξει καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε αὐτὴ τῇ ἔλεγε πῶς νὰ βαδίσῃ καὶ πῶς νὰ κινηθῇ.

Ἡ Ἐρρίκέττη ὑπακούσασα ἐπέστρεψε δρομαία εἰς τὸν οἶκον της.

Τότε δὲ ὁ Ζαμέτ, ὅστις ἀνέμενε τὴν ἔκβασιν ὄλων τούτων τῶν συνεντεύξεων, ἐξελθὼν τῶν δωματίων του ἦλθε πρὸς εὔρεσιν τῆς Λεωνόρας.

— Περιπατοῦμεν; εἶπε. Μεθ' ὅσα μ' εἶπεν ὁ Κοντσῖνος θὰ ἔχωμεν καὶ σήμερον ἤδη ἀποτέλεσμά τι.

— Ἐλπίζω εἶπεν ἡ Φλωρεντινῆ.

— Μία καλὴ ἔκρηξις ἀρκεῖ. Ἄς φθάσῃ ὁ βασιλεὺς ἐγκαίρως, καὶ τις τῶν φίλων του πλήρης ζήλου ὡς ἤδη μᾶς χρειάζεται τοιοῦτος, ἄς φυτεύσῃ μίαν σφαιραν εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τοῦ Ἐλπιδοφόρου, καὶ τὸ σκάνδαλον τοῦτο θὰ κατακρημνίσῃ διὰ παντὸς τὴν μαρκησίαν.

— Ἡσυχά, εἶπεν ἡ Λεωνόρα συνοφρουμένη, σοὶ χαρίζω τὴν μαρκησίαν ἀλλ' ὁμως ὁ Ἐλπιδοφόρος μὲ ὑπερασπίσθη, μ' ἔσωσε καὶ δὲν θέλω νὰ χάσῃ μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς του.

— Ἄ! ἂν ἔχῃς τόσῃν εὐαισθησίαν, ἂν λυπῆσαι ἓνα ἐχθρὸν, διότι εἶνε ὠραῖος!

— Καὶ τί σας μέλλει, ἀρκεῖ νὰ ἐπιτύχω.

— Τότε, ἐπίτυχε ταχέως!

— Θά το κατορθώσω ταχύτερον διὰ διαφόρων ἄλλων μέσων ἢπίων παρὰ διὰ τῆς βίας. Ἦδη κατώρθωσα νὰ μανθάνω παρὰ τοῦ Ποντῆ πᾶν διάβημα τοῦ Ἐλπιδοφόρου. Ἀφετε τὴν Φλωρεντινὴν Δεωνόραν καὶ τὴν Ἰνδὴν Αἰγίουβανὴν νὰ ἐνεργήσουν μόναιτων. Προϋδενουμεν! Τοῦτο δὲ μόνον ἀπαιτῶ, νὰ ἐξέλθῃ δηλαδὴ ἐκ τῆς δοκιμασίας ταύτης ὁ Ἐλπιδοφόρος σῶος καὶ ἀβλαβής. — Ἐκτός πλέον ἂν ἀπόλυτος ἀνάγκη ἐπαγορεύσῃ τοῦναντίον. Τὸ ἀπαιτῶ, ἀκούετε.

— Ἐστω! θά τακτοποιήσῃς τὸν λογαριασμὸν τούτου μετὰ τοῦ Κοντσίνου τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου σας.

— Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, εἶπεν ἡ Ἰταλίς προπετῶς γελάσασα, ὁ Κοντσίνος λογαριάζων τὴν προίκα μου θά μ' ἐξοφλήσῃ καὶ τὰ καθυστερούμενα!...

Γ.

Δοῦναι χρυσαὶ ἀρκοί.

Ἡ Γαβριέλλα ἦτις παρεπονεῖτο, νεᾶνις ἐκεῖ, ὅτι δὲν εἶχεν ἐλευθερίαν, εἶχε γευθῆ ἀπὸ τῆς ὑψώσεώς της ἤδη, πάσας τῆς δουλείας τὰς ἀθλιότητας.

Τοῦτο δ' οὐχί, διότι ὁ βασιλεὺς ἦτο τύραννος ὑποπτος οὐδὲ ἀνακριτῆς ὀχληρὸς, ἀλλὰ διότι δὲν ἐξεκόλλα ἀπὸ τὸ πλευρὸν τῆς ἀγαπητῆς του, ἀπέφευγεν οἶαν δῆποτέ ἐθιμοταξίαν καὶ μετριότητα· ἐπεζήτηε τὸν οἰκογενειακὸν βίον, καὶ ἡ Γαβριέλλα τὸν ἔβλεπε πάντοτε ἐρχόμενον καθ' ἡν ὥραν ἴσα ἴσα δὲν τον περιέμενευ.

Ἄλλ' ὅμως τοῦτο δὲν τὴν ἐπέιραζεν. Ἡ Γαβριέλλα ἠσθάνετο φιλίαν πρὸς τὸν χαρακτῆρα ἐκείνου τὸν καλόβουλον καὶ ἰλαρὸν· ἠγάπα τοὺς χαριεντισμοὺς τῆς ἀστείας ἐκείνης διαθέσεως, τὰ ἄλλα ματα τῆς γευναίας ἐκείνης καρδίας. Ἐπομένως ἡ συναναστροφή τοῦ βασιλέως ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ἐνοχλῇ· μόνον δὲ, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ βασιλέως ἐφθανον οἱ αὐλικοὶ, αἱ γυναῖκες, ὁ ὄχλος. Μετὰ τὴν ἀναπόφευκτον ταύτην ἐνόχλησιν ἤρχοντο οἱ ταπεινότεροι ἐπιτη-

ρηταί, προμηθευταί, μεσίται καὶ ἐπὶ τέλους οἱ θεράποντες, γένος λίαν ἐπιμένον ἐν τῇ περιεργείᾳ του.

Ἡ δὲ Γαβριέλλα αἰσθανομένη ἐνίοτε τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἦνε κυρία τῶν ὠρῶν της, θέλουσα νὰ γράψῃ τὰς πράξεις της, καὶ αὐτὰς ἐτι τὰς ἀθώας, μήπως καὶ τὰς παραβάλη τις πρὸς πράξεις τοῦ Ἐλπιδοφόρου, συνέβαινε πολλάκις ὥστε, ἀποτεθαρρυσμένη, ἐξηντλημένη, μετὰ πόθον νὰ ἐνθυμῆται τὸν ἐν Βουζιβάλ περιορισμὸν της καὶ τοὺς ἀπεράντους πατρικοὺς λόγους καὶ τὴν ἐν τῷ μύλῳ παρεκτροπὴν.

Πᾶσα ἀντίστασις μετεβάλλετο τάχιστα εἰς θλίψιν ἐν τῇ ψυχῇ ἐκείνῃ τῇ τοσοῦτῳ πρᾶξι καὶ εὐαισθητῳ. Κατὰ τούτου δὲ ὁ Ἐρρίκος οὐδὲν ἴσχυεν. Ἄν ἤθελε μάθει τὴν στενοχωρίαν τῆς ἀγαπητῆς του, πρῶτος αὐτὸς ἤθελε προσπαθῆσαι νὰ τὴν θεραπεύσῃ, διότι εἶπερ τις καὶ ἄλλος ἠγάπα τὴν ἀνεξαρτησίαν. Διὰ παντὸς μέσου προσεπάθει νὰ διασκεδάσῃ τὴν Γαβριέλλαν μᾶλλον ἐξ ἀγάπης καὶ ὀλίγον τι ἐξ ἐγωῖσμου, διότι καθιστῶν αὐτὴν ἐλευθερωτέραν, ἐμήκυνε τὴν ἰδίαν του ἄλυσιν· γινώσκομεν δὲ ὅτι διὰ λόγους ἀπορρήτους εἶχεν ἀνάγκην ἐλευθερίας.

Καὶ διὰ τοῦτο ὁ Ἐρρίκος εὐχαρίστως παρεδέχθη τὴν ἀπροσδόκητον αἴτησιν τῆς μαρκησίας, ν' ἀπέλθωσι δηλαδὴ εἰς Μουσῶ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας χάριν ἀναψυχῆς.

— Ἐχετε πολλὰς ἐργασίας, μεγαλειότατε, καὶ ὡς ἐκ τούτου πολλὰ ὀλίγον θά σας βλέπω, εἶπεν ἡ Γαβριέλλα, ἀρχίζομεν νὰ βαρυνώμεθα τὰ περίξ τῶν Παρισίων. Ἐπεθύμουν ν' ἀνέπνευσεν ὁ μικρὸς Καῖσαρ ἀέρα ἠττον ψυχρὸν καὶ ἐπίσης καθαρὸν ὡς τὸν τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, ὅστις τῷ φέρει βῆχα καὶ τὸν ἐνοχλεῖ. Τὸ Μουσῶ, ἐν τῇ τερπνῇ πεδιάδι του, θά ἀναπαύσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου τοὺς θαμβωθέντας ἐκ τῆς ἀπεράντου θέας τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Ἐπεθύμουν ν' ἀπέλθω εἰς Μουσῶ.

— Ἀπελθε, ἀγάπη μου ὠραία, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς, ὅστις διὰ πολλὰς

λογους ἐπινοοῦμαι ν' ἀπομεινῆ μόνος. Τῷ ὄντι ἔχω κατὰ νοῦν νὰ διοργανίσω στράτευμα διὰ νὰ τελειώσω πλέον μὲ τὸν Μαγὲν, τοῦ ὁποίου αἱ νέαι ἀπειλαὶ μ' ἀφαιροῦσι τὸν ὕπνον ἡμέρας τε καὶ νυκτός. Θά σοι φέρῃ ἀηδίαν τὸ κῦμα ἐκείνο τῶν πτωχῶν στρατιωτῶν, τοὺς ὁποίους καθ' ἐκάστην ἐπιθεωρῶ, καὶ περὶ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ φροντίζω καταμετρῶν τὸ ἀνάστημά των, ἐνδύων καὶ ἐπιδιορθῶν αὐτοὺς μετὰ τῆς συνήθους λεπτολογίας μου. Ἀπελθε εἰς Μουσῶ καὶ ἐπάνελθε φέρουσα τὸν Καίσαρά μας μεγάλον καὶ ἀκτινοβολοῦντα πάλιν.

Ἡ Γαβριέλλα προητοιμάσθη ἄνευ ἐπιδείξεως κατὰ τὴν συνήθειάν της. Προαπέστειλεν ἐπὶ ἡμιόνων τὰς γυναῖκας καὶ τὸν υἱὸν της παραγγείλασα νὰ τὴν περιμείνωσιν εἰς τὸ ἡμισυ τῆς ὁδοῦ. Πρὸς φρούρησιν τοῦ υἱοῦ της ἐζήτησε παρὰ τοῦ βασιλέως συνοδείαν στρατιωτικὴν. Ἐκείνη δέ, προτιμῶσα τὴν ἐρημίαν παραγγείλε τὴν ἄμαξάν της μετὰ δύο θεραπόντων, οἵτινες διετάχθησαν νὰ τὴν ἀκολουθῶσιν ὅσον τὸ δυνατόν ἀτάκτως.

Παρητηρήθη ὅτι τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς της, ἡ μαρκησία πορευθεῖσα εἰς Βεζὸν συνωμίλησεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν μετὰ τοῦ ἡγουμένου τῶν γενοβεφινῶν. Τὴν εἶδον ἐπειτα περιπατοῦσαν ἐν τῷ κήπῳ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀδελφοῦ Ῥοβέρτου, ὅστις τῇ προσήνευκε τὰ ἄνθη καὶ τοὺς καρπούς, οὗς ἠγάπα. Οἱ ὄξεις ὀφθαλμοὶ—καὶ τοιοῦτοι οὐδέποτε λείπουν περὶ τῶν μεγιστάνων—παρητήρησαν ὅτι ἡ μετὰ τοῦ γενοβεφινοῦ συνδιάλεξις τῆς Γαβριέλλας ἦτο πολὺ σπουδαία, ὅτι ἡ μαρκησία προσεῖχε πάρα πολὺ, ὅτι ὁ ἀδελφὸς ἐφαίνετο ἐπαναλαμβάνων ἐπιμόνως τὰς συμβουλάς, ἃς τῇ εἶχεν ἀναπτύξει, ὡς ἂν τῇ ὑπέβαλλε σχέδιον διαγωγῆς, καὶ ὅτι ἡ Γαβριέλλα ἴστατο συνεσταλμένη ἐνώπιόν του ὡς εὐπειθῆς μαθήτρια.

Αἱ μόναι λέξεις, ἃς ἠδυνήθησαν νὰ ἀρπάσωσιν οἱ Ἄργοι, ἦσαν αἱ ἐξῆς ἀκουσθεῖσαι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Γαβριέλλας.

[ΜΕΡΟΣ Δ΄.]

— Καὶ πάλιν σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου, καὶ ἀπὸ μέρους τῶν δύο ἐκείνων καὶ ἀπὸ μέρους μου.

Περιττὸν εἶνε νὰ ἐρωτήσωμεν ἂν αἱ λέξεις αὗται ἐσχολιάσθησαν. Τίς ἄρα γε ἦτο ἡ τριάς ἐκείνη, ἡ ὀφείλουσα ἐγνωμοσύνην τῷ ἀδελφῷ Ῥοβέρτῳ;

Θά το μάθωμεν ἴσως ἀκολουθοῦντες τὴν Γαβριέλλαν εἰς Μουσῶ.

Ἐξεκίνησε λοιπὸν, ἀφ' οὗ ἀφ' ἑσπέρας ἀφῆκεν ὑγείαν εἰς τε τὸν βασιλέα καὶ τοὺς οἰκείους της. Ἠθέλησε δὰ ν' ἀναχωρήσῃ στρατιωτικῶς δηλαδὴ μὲ τὴν αὐτὴν. Ὅθεν μόλις ὁ ἥλιος ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ὅτε αἱ γυναῖκες ἐξῆλθον ἐκ τοῦ μεγάρου Δουαγεννὲ μετὰ τοῦ μικροῦ Καίσαρος. Μεθ' ἡμίσειαν ὥραν, ἡ βαρεῖα τῆς Γαβριέλλας ἄμαξα διήλθε διὰ μέσου τῶν κοιμωμένων εἰσέτι Παρισίων, τῶν ὁποίων αἱ θύραι πᾶσαι ἦσαν κλεισταί. Ἡ Γαβριέλλα ἠδυνήθη νὰ χορτάσῃ τὴν ἀπαράμιλλον θέαν τῆς ἀπεράντου καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν γραφικωτάτης πόλεως, μετὰ τῶν κατὰ μυριάδας καλυβῶν της καὶ τῶν κτιρίων της τῶν ἐπ' ἄλληλα ἄλλοκότως ἐκτισμένων, ἐν ᾧ οὐδὲ εἰς τῶν κατοίκων ἐφαίνετο.

Ἐνεφανίζοντο κατὰ διαστήματα νυκτοφύλακες τινες οὐχὶ τόσο καλῶς ἐνδεδυμένοι, τρίβοντες τοὺς ἐκ τοῦ ὕπνου καταβεβαρημένους ὀφθαλμούς των, καὶ μετὰ χαρᾶς βλέποντες πλησιάζουσαν τὴν ὥραν καθ' ἣν θὰ ἐπαυεν ἡ περιπολία των.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ Γαβριέλλα ἔφθασεν εἰς τὰς πύλας παρὰ τὰς ὁποίας συνωθοῦντο χωρικοὶ καὶ ἄμαξια κομίζοντα τὰ τρόφιμα τῆς πόλεως. Διήλθε διὰ μέσου τῶν ὄνων καὶ τῶν κοφίνων ἐξ ὧν ἀνεδίδετο ἡ εὐωδία τῶν λαχανικῶν, ἣν ὀσφρανθεῖσα ἡ Γαβριέλλα ἐμειδίασε, ἐν ᾧ ὅλον ἐκείνο τὸ τῶν χωρικῶν πλήθος, βλέπον τὴν κυρίαν ταύτην ἐν τῇ ἄμαξῃ της, θαυμάζον τὸ ἀπαράμιλλον ἐκείνο γαλανὸν βλέμμα της καὶ τὴν δροσερὰν ἐκείνην καλλονὴν ἣτις κατέστη δημοτικὴ, ἔλεγεν ἐπαναλαμβάνον—Ἡ ὠραία Γαβριέλλα.

Μετ' ὀλίγον ἀφ' οὗ ἡ ἄμαξα διήνευσε

μιᾶς ὥρας δρόμον καὶ τὸν θερμὸν ἀέρα τῶν Παρισίων διεδέχθησαν αἱ δροσεραὶ αὔραι τῆς ἐξοχῆς, ἡ Γαβριέλλα ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως αἰσθανθεῖσα χαρὰν τινα παιδικήν. Πρῶτον ἤδη, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, εὐρίσκετο μόνη καθ' ὁδὸν, ἠδύνατο νὰ καταβῆ τῆς ἀμάξης, νὰ περιπατήσῃ, νὰ τρέξῃ. Οἱ ἵπποκόμοι τῆς, νεανίαι εἰκοσαετείς, λαβόντες τὴν ἄδειάν τῆς, ἔτρεχον πρὸς τοὺς θάμνους δρόποντες καρπούς. Ὁ ἀμαξηλάτης ἐπετήρει τοὺς ἵππους του, ἡ δὲ Γαβριέλλα ἀνοίξασα τὸ κάλυμμα τῆς ἀμάξης παρετήρει μετὰ προσοχῆς πρὸς ὅλα τὰ μέρη ὡς εἰς παρεμύθευε τὴν ἀφίξιν τινος ἢ προσεπάθει νὰ κατακαλύψῃ κατασκόπους.

Καὶ ὄντως περιέμενε τὸν Ἐλπιδοφόρον, εἰς τὸν ὁποῖον τὴν προτεραίαν, διὰ τῆς Γρατιανῆς, εἶχεν ὀρίσει τόπον συνεντεύξεως, ἣν τοσάκις εἶχεν ἐπιμόνως αἰτήσει ὁ Ἐλπιδοφόρος.

Ἐν τούτοις μόλις εἰς Βωζούφ, ἐν μέσῳ τῶν δασῶν ἐνεφανίσθη αἴφνης ὁ Ἐλπιδοφόρος ὡς κυνηγός. Διὰ τῆς δεξιᾶς ἐκράτει τὸ ὄπλον του διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ὠδήγει θαυμάσιον ἵππον αἰωνίως ἀνήσυχον. Οἱ νέοι ἵπποκόμοι ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν εἶχον εἰσελθεῖ εἰς τὸ δάσος, εἶχον γείνει ἀφαντοὶ καὶ μόνον ποῦ καὶ ποῦ ἐνεφανίζοντο κινηγούντες ἀλλήλους καὶ παίζοντες. Ὡστε ὁ Ἐλπιδοφότος ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἄμαξαν παρόντος μόνου τοῦ ἀμαξηλάτου.

Ἄλλ' εἰξεύρετε πόσον ὑψηλαὶ μακρὰ καὶ πλατεῖαι ἦσαν αἱ ἄμαξαι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Αἱ καμαρωταὶ πλευραὶ τοῦ κιβωτίου ἐκείνου ἐκώλυον τὰς ἐντὸς αὐτοῦ φωνὰς τοῦ νὰ φθάσωσι μέχρι τῶν ὠτων τοῦ ἀμαξηλάτου, ὅστις καὶ αὐτὸς ἦτο χωμένος ἐν τῇ κοιλότητι τοῦ καθίσματός του. Ὁ Ἐλπιδοφόρος λοιπὸν ὡς ἔμπειρος περὶ τακτικὴν ἐπωφελήθη τῆς ἀξιοθαυμάστου ἐκείνης κατασκευῆς τῆς ἀμάξης καὶ ἰστάμενος ὀλίγον ὀπισθεν καὶ κύπτων πρὸς τὰ ἐντὸς, ἐπνιξεν ἐντελῶς τοὺς λόγους του ὡς ἀπέψυε τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τοῦ ἄλλως

τε πολλὰ ὀλίγον περιέργου ἀμαξηλάτου τῆς Γαβριέλλης.

Ἄλλοι ὅμως ὀφθαλμοὶ ἔβλεπον μακρόθεν τὴν σκηνὴν ταύτην· ἀλλὰ μακρόθεν· τοῦτο δὲ τὸ ἐμάθομεν ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ Κοντσίνου, ὅστις φρόνιμος ἄμα καὶ ὀκνηρὸς, πολὺ ἀκριβὰ θὰ ἐπλήρυνε τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κούσῃ, ἀκινδύνως τοὺς λόγους τοὺς διαμειφθέντας ὑπὸ τὸν καλῶς ὑπεστρωμένον θόλον τῆς ἀμάξης.

— Εἰξεύρεις, προσφιλῆς Γαβριέλλα μου, ὅτι εἶσαι πολὺ ἀπερίσκεπτος ;

— Εἰξεύρεις, ἀγαπητὲ Ἐλπιδοφόρε μου, ὅτι σήμερον εἶσαι πολὺ δειλός ;

— Θὰ σε ἠνάγκασαν λοιπὸν σπουδαῖαι αἰτίαι νὰ ἐξέλθῃς τοιαύτην ὥραν, καὶ νὰ με προσκαλέσῃς ἐδῶ ἡμέραν μεσημέρι ἐνώπιον ἐνδεχομένων κατασκόπων ;

— Ἴσως μᾶς ἴδωσιν ἀλλὰ δὲν θὰ μᾶς ἀκούσωσι, πιστεύω. Παρατήρησε σὲ παρακαλῶ μίαν στιγμὴν ἂν φαίνωνται οἱ ἵπποκόμοι μου.

Ὁ Ἐλπιδοφόρος ἐξέβαλε τὴν κεφαλὴν του ἐκ τῆς ἀμάξης καὶ ἐξήτασε τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς τὸ δάσος στρεφόμενην.

— Βλέπω ἕνα ἐκεῖ κάτω, εἶπεν, ὅστις κυνηγεῖ τὸν ἄλλον καὶ τὸν κτυπᾷ με κλάδους δένδρων. Στοιχηματίζω ὅτι εἶνε μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας.

— Οὐδὲν λοιπὸν σ' ἐμποδίζει νὰ λάβῃς καὶ σφίγξῃς τὴν χεῖρά μου. Σφίγξον καλὰ αὐτὴν τὴν χεῖρα διότι πᾶσαι αἱ ἴνες αἱ ὁποῖαι διέρχονται δι' αὐτῆς, φθάνουσιν εἰς τὴν καρδίαν μου, ἥτις τήκεται ὑπὸ χαρᾶς ὅταν σὲ βλέπω, ὅταν σ' ἐγγίζω.

Ὁ Ἐλπιδοφόρος ἔλαβε τὴν χλιαρὰν χεῖρα τῆς Γαβριέλλης καὶ τὴν ἔφερεν ἐπανεπιλημμένως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τὸ στόμα του, κατακαλύπτων αὐτὴν διὰ φιλημάτων.

— Τώρα ἀσθάνομαι πλειοτέραν γαλήνην, εἶπεν ἡ Γαβριέλλα, τῆς ὁποίας αἱ παρειαὶ ἐχρωματίσθησαν διὰ τῆς μαργαρώδους χροιάς τῶν λευκῶν ῥόδων. Ἄρκεϊ, Ἐλπιδοφόρε, ἄρκεϊ! ἔχομεν

χρείαν σκέψεως ἐγὼ μὲν ἵνα ὁμιλῶ σὺ δὲ ἴν' ἀκούης.

— Πηγαίνεις εἰς Μουσῶ, ἐπανέλαβεν ὁ εὐπειθῆς νεανίας ἐπαναθέτων βραδέως τὴν χεῖρα τῆς Γαβριέλλας ἐπὶ τῶν γονάτων της.

— Μάλιστα εἰς Μουσῶ, ἀπόψε τὴν νύκτα. Θὰ συναντηθῶμεν ἐκεῖ πάλιν.

Ἄνεσκίρτησεν ἐκεῖνος· ἡ δὲ φλόξ ἡ εἰς τὰ ὄμματα του λάμψασα, εὐχαρίστησεν ἅμα καὶ ἐλύπησε τὴν Γαβριέλλαν, ἥτις ἐμάντευσεν ὅποιαν ἐνοίαν ἀπέδωκεν ὁ ἐραστής εἰς τὰς ἀπερισκέπτους ἐκείνας λέξεις της.

— Ἴδὲ ἐκεῖ! προσέβηκεν ἡ Γαβριέλλα μελαγχολικῶς, πόσον αἱ ἀπλούσταται καὶ φινικωτάται αὐταὶ λέξεις ἀνάπτουσι τὴν κεφαλὴν τοῦ φίλου μου καὶ του κάμνου· νὰ λησμονήσῃ ὅτι μεταξὺ ἡμῶν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνη λόγος οὔτε περὶ τῶν φλογερῶν τούτων ἐρυθρημάτων, οὔτε περὶ τῶν ὀνείρων τῶν πυρπολούων τὴν φαντασίαν.

— Ἀληθινὰ, ἀπεκρίθη ὁ Ἐλπιδοφόρος διὰ τῆς αὐτῆς γλυκειάς καὶ περιπαθοῦς φωνῆς· ὅταν ἀποτεينوμένη πρὸς με μοὶ λέγῃς τὴν νύκτα, ἡ λέξις αὕτη οὐδὲν πλειότερον σημαίνει τῆς λέξεως σκότος· καὶ ὅταν μοὶ λέγῃς. Θὰ συναντηθῶμεν, ἡ πρόσκλησίς σου αὕτη οὐδὲν πλειότερον σημαίνει τῆς. Θὰ συνομιλήσωμεν περὶ τινῶν ὑποθέσεων καὶ θαμειδιάσωμεν. Καὶ ἐγὼ τὸ ἐλησμόνησα· συγχώρησόν με. Οἱ ὀφθαλμοί σου εἶνε τοσοῦτον εὐγλωττοὶ ὥστε νομίζει τις ὅτι πάντοτε τὸν προσκαλοῦσι νὰ ἀποκριθῇ εἰς αὐτούς!

Ἡ Γαβριέλλα ἐκλινε τὴν κεφαλὴν της κατασπαρασσομένη ὑπὸ συγκινήσεως τὴν ὅποιαν ἡ σεμνότης αὐτῆς δὲν προσεπάθει νὰ κρύψῃ.

— Ναί, ἐψιθύρισε, ἔχω ἄδικον θεωροῦσά σε οὕτω πως. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νὰντακλῶσι πᾶσαν κίνησιν τῆς καρδίας; Θὰ προσπαθῆσω, ἐν τούτοις, ἂν το ἀπαιτῆς.

— Ὅ,τι λέγεις καὶ ὅ,τι πράττεις εἶνε καλόν, Γαβριέλλα, καὶ σ' εὐχα-

ρισῶ. Ἐγὼ, ἐγὼ πταίω ἐπιθυμῶν πλειότερα ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ θεωρῶ ἐμαυτὸν τοσοῦτον εὐτυχῆ! — Ἀλλ' ἰδοὺ, νομίζω, οἱ ἱπποκόμοι μὲ παρετήρησαν καὶ πλησιάζουσι.

— Τότε λοιπὸν, ἄς τελειώσωμεν, εἶπε ζωηρῶς ἡ Γαβριέλλα, ἀποσπασμένη ἀπὸ τῆς γλυκειάς νάρκης εἰς ἣν ἦτο βεβυθισμένη ἡ ψυχὴ καὶ το σῶμα της.

— Σὲ προσεκάλεσα, Ἐλπιδοφόρε, διὰ νὰ σὲ ζητήσω χάριν τινα, τὴν ὅποιαν σὺ μόνος δύνασαι νὰ ἐκτελέσῃς σὺ ὁ πιστότατος, ὁ φρόνιμος καὶ ἀνδρείος.

— Προστάξατε.

— Πηγαίνω εἰς Μουσῶ, ὅπου περιμένω ἄνθρωπον τινα.

— Τὸν βασιλέα;

— Ὅχι. Ἄνθρωπον τινα, ὅστις εὐρισκόμειος πλησίον μου δύναται νὰ γείνη ἀφορμὴ ἐπικινδύνων ὑποθέσεων, καὶ σπουδαίων συμβάντων.

Ὁ Ἐλπιδοφόρος τὴν παρετήρησε.

— Θὰ με νοήσῃς, ἀφ' οὗ ἴδῃς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ἄνθρωπον. Γνωρίζεις τὸ Φερτὲ Σουζουάρ;

— Διέτριψα ἐκεῖ. Ἡ Μάρνη εἶνε πρὸς ἀριστεράν· δεξιόθεν εἶνε δάση.

— Εἰς ἀπόστασιν βολῆς πυροβόλου ἀπὸ τῆς πόλεως ἐδώθεν, ὑπάρχει ξενοδοχεῖον ὀνομαζόμενον. Αἱ τρεῖς χρυσαῖ ἄρκτοι. Θὰ εἰσέλθῃς, καὶ εἰς τὸ βάθος τῶν κτιρίων ἐντὸς μικροῦ κήπου θὰ εῦρης ἄνθρωπον τινα, χωρικὸν χονδρότατον καὶ λευκοπρόσωπον. Θὰ τῷ εἴπῃς μόνον τὸ ὄνομά σου καὶ ἐκεῖνος θὰ σ' ἀκολουθήσῃ.

— Πρᾶγμα εὐκολώτατον.

— Ὀλιγώτερον ὅμως εὐκόλον εἶνε τὸ ἄλλο, νὰ τον φέρῃς δηλαδὴ εἰς Μουσῶ χωρὶς νὰ σας ἴδῃ τις εἰσερχομένους. Κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ δάσους διέρχεται κοιλὸς τις δρομίσκος τοσοῦτον ἐσκαμμένος ὥστε ὀλίγοι ἀποφασίζουσι νὰ ριψοκινδυνεύσωσι διερχόμενοι δι' αὐτοῦ. Ἀπέναντι τοῦ βαθυτέρου μέρους τοῦ δρομίσκου τούτου θὰ εῦρης ἀπόψε εἰς τὸν τοῖχον τοῦ κτήματός μου χάλασμα τι. Ἀπ' ἐκεῖ λοιπὸν εἰσερχεσά μετὰ τοῦ συντρόφου σου. Ἡ Γρατιανὴ θὰ σας περιμένῃ ἐκεῖ.